

dosar nr. 3ra-1539/2018

prima instanță, Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, jud: L. Holevițaia
instanța de apel, Curtea de Apel Chișinău jud: N. Budăi, A. Malii, I. Muruianu

Î N C H E I E R E

12 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Uniunea Avocaților din Republica Moldova, reprezentată de avocatul Gheorghe Vlas,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vasile Gherasimenco împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 26 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Uniunea Avocaților din Republica Moldova, reprezentată de avocatul Gheorghe Vlas și s-a menținut hotărârea din 13 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La data de 23 mai 2017 Vasile Gherasimenco a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a menționat că a depus la Comisia de licențiere a profesiei de avocat a Uniunii Avocaților din Republica Moldova, cererea cu solicitarea admiterii în profesia de avocat și eliberarea licenței pentru exercitarea profesiei de avocat.

Reclamantul Vasile Gherasimenco a invocat că prin hotărârea Comisiei de licențiere a profesiei de avocat din 24 februarie 2017, a fost respinsă cererea sa, prin care a solicitat a fi admis în profesia de avocat în temeiul art. 10 alin. (3) lit. e) din Legea cu privire la avocatură care prevede că persoana care a depus cerere de eliberare a licenței pentru executarea profesiei de avocat nu se consideră persoană cu reputație ireproșabilă și cererea ei nu se admite în cazul în care comportamentul sau activitatea ei este incompatibilă cu normele Codului deontologic al avocatului.

Reclamantul Vasile Gherasimenco a menționat că din 13 februarie 1995 a activat în calitate de procuror în Procuratura sectorului Ciocana și Procuratura mun.

Chișinău, iar pe parcursul activității sale a deținut funcții de conducere, prin Ordinul Procurorului General nr.892-p din 01 octombrie 2009 a fost distins pentru disciplină executorie, operativitate și îndeplinire a unui volum considerabil de lucru pentru care i-a fost stinsă înainte de termen sancțiunea disciplinară, prin Ordinul Procurorului General nr. 401-p din 24 aprilie 2012 i-a fost conferit gradul de clasificare-consilier juridic de gradul I, iar prin Ordinul Procurorului General nr.1123 din 23 august 2013 i-a fost conferită medalia „Pentru Serviciu Impecabil” clasa II, ceea ce denotă faptul că s-a bucurat de o reputație ireproșabilă și rezultate remarcabile pe parcursul activității care sunt compatibile cu normele Codului deontologic al avocatului.

Reclamantul Vasile Gherasimenco a declarat că la 05 decembrie 2016 a depus cerere de demisie din proprie inițiativă, astfel, prin emiterea ordinului nr. 1606-p din 02 februarie 2016 de eliberare din funcție în baza cererii de demisie, se confirmă că atât în exercițiul funcției, cât și în afara relațiilor de serviciu, nu a comis fapte care ar discredita imaginea Procuraturii sau care ar compromite titlul de procuror, iar demisia sa din funcție este una onorată. În rezultatul controalelor efectuate de subdiviziunile competente ale Procuraturii Generale s-a constatat că Vasile Gherasimenco nu a admis încălcări de serviciu în exercitarea atribuțiilor sale funcționale, inclusiv în perioada vizată 2012-2016, fiind combătută informația difuzată în privința ultimului în mass-media.

Reclamantul Vasile Gherasimenco a relatat că hotărârea Comisiei de licențiere a profesiei de avocat din 24 februarie 2017 a considerat-o ilegală, neîntemeiată și nemotivată, astfel, la 24 martie 2017, prin cererea prealabilă adresată Consiliului Uniunii Avocaților a solicitat anularea pct. 1.1. al hotărârii menționate, în partea respingerii cererii lui de admitere în profesia de avocat cu emiterea unei hotărâri de admitere în profesia de avocat în temeiul art. 10 alin. (3) lit. e) din Legea cu privire la avocatură, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a lui Vasile Gherasimenco în profesia de avocat, cu eliberarea licenței pentru exercitarea profesiei de avocat.

Reclamantul Vasile Gherasimenco a invocat că până la momentul adresării în instanța de judecată cu prezenta cerere, nu a primit răspuns la cererea prealabilă.

Reclamantul Vasile Gherasimenco a solicitat anularea pct. 1.1 al hotărârii Comisiei de licențiere a profesiei de avocat a Uniunii Avocaților din Republica Moldova din 24 februarie 2017, în partea respingerii cererii lui de admitere în profesia de avocat în temeiul art. 10 alin. (3) lit. e) din Legea cu privire la avocatură, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere în profesia de avocat, cu eliberarea licenței pentru exercitarea profesiei de avocat.

La 22 februarie 2018 reclamantul Vasile Gherasimenco a depus cerere de mărire a cuantumului pretențiilor și completare a temeiului acțiunii, prin care a solicitat recunoașterea ca fiind ilegal pct. 13 din hotărârea Consiliului Uniunii Avocaților din 31 martie 2017 de respingere a cererii de anulare a pct.1.1. al hotărârii Comisiei de licențiere a profesiei de avocat a Uniunii Avocaților din Republica Moldova din 24 februarie 2017, în partea ce îl vizează, anularea pct. 1.1. al hotărârii Comisiei de licențiere a profesiei de avocat a Uniunii Avocaților din Republica Moldova din 24 februarie 2017, în partea respingerii cererii lui de admitere în profesia de avocat în temeiul art. 10 alin. (3) lit. e) din Legea cu privire la avocatură, cu obligarea Comisiei de licențiere a profesiei de avocat să emită o nouă hotărâre de

admitere în profesia de avocat, cu eliberarea licenței pentru exercitarea profesiei de avocat.

Prin hotărârea din 13 martie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Vasile Gherasimenco împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova cu privire la contestarea actului administrativ, s-a anulat pct.1.1 al hotărârii Comisiei de licențiere a profesiei de avocat a Uniunii Avocaților din Republica Moldova din 24 februarie 2017, în partea respingerii cererii lui Vasile Gherasimenco de admitere în profesia de avocat în temeiul art. 10 alin.(3) lit. e) din Legea cu privire la avocatură, cu obligarea Comisiei de licențiere a profesiei de avocat a Uniunii avocaților din Republica Moldova să emită hotărârea de admitere a lui Vasile Gherasimenco în profesia de avocat.

Prin decizia din 26 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins din lipsă de temei apelul declarat de Uniunea Avocaților din Republica Moldova, reprezentată de avocatul Gheorghe Vlas și s-a menținut hotărârea din 13 martie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vasile Gherasimenco împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

În consolidarea soluției adoptate instanța de apel a constatat că intimatul-reclamant Vasile Gherasimenco a activat în funcția de procuror din 13 februarie 1995, iar prin ordinul Procurorului General nr.1606-p din 02 februarie 2016 a fost eliberat din funcție din inițiativă proprie, în baza cererii de demisie și acest aspect al litigiului nu a fost contestat de pârât.

Instanța de apel a reținut că prin emiterea ordinului nr.1606-p din 02 februarie 2016 de eliberare din funcția de procuror din inițiativă proprie, în baza cererii de demisie, prezumă faptul că atât în exercițiul funcției de procuror, cât și în afara relațiilor de serviciu, Vasile Gherasimenco nu a comis fapte care ar discredita imaginea Procuraturii sau care ar compromite titlul de procuror, astfel demisia lui este una onorabilă, care nu-i afectează onoarea și imaginea.

Instanța de apel a mai reținut că după demisia onorabilă din funcția de procuror în baza ordinului Procurorului General nr.1606-p din 02 februarie 2016, intimatul-reclamant Vasile Gherasimenco s-a adresat Comisiei de licențiere a profesiei de avocat, cu cerere de admitere în profesia de avocat, or, procurorul care este în demisie, este în drept să activeze în alte funcții în organele Procuraturii sau în domeniul justiției.

Instanța de apel a invocat că prin pct.1.1 al hotărârii Comisiei de licențiere a profesiei de avocat din 24.02.2017, în temeiul art.10 alin.(3) lit.e) din Legea cu privire la avocatură, a fost respinsă cererea intimatului-reclamant Vasile Gherasimenco de admitere în profesia de avocat. Norma legală invocată în actul administrativ contestat presupune că persoana care a depus cerere de eliberare a licenței pentru exercitarea profesiei de avocat nu se consideră persoană cu reputație ireproșabilă și cererea ei nu se admite. Instanța de apel pune în evidență faptul că lit.e) din alin.(3) a art.10 din Legea cu privire la avocatură este o normă de blanchetă, adică o normă de trimitere la un alt act normativ sau corporativ.

Instanța de apel a constat că în speță, legea indicată în actul contestat face trimitere la Codul deontologic al avocatului, iar pârâtul-apelant, prin invocarea acestei prevederi legale, susține pretinsul fapt că comportamentul sau activitatea lui

Vasile Gherasimenco, în calitatea lui de procuror, ar fi incompatibilă cu normele deontologice instituite prin acest cod. Este necesar de precizat faptul că în tot textul Hotărîrii Comisiei de licențiere din 24 februarie 2017 nu se identifică nici un argument care să explice soluția comisiei de încadrare a refuzului în baza art. 10 alin. (3) lit. e) din Legea cu privire la avocatură.

Instanța de apel a reținut că dacă ar fi de urmat logica Comisiei de licențiere, care insistă că este suficientă simpla afirmație despre aceia că persoana, care a depus cerere de eliberare a licenței pentru exercitarea profesiei de avocat, nu se consideră persoană cu reputație ireproșabilă și cererea ei nu se admite, pe motiv că comportamentul sau activitatea ei este incompatibilă cu normele Codului deontologic al avocatului, ar însemna că persoanele vătămate în drepturi (solicitanții de licențe), contrar prevederilor art. 24 alin. (3) Legea nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, care statuează că la examinarea în instanța de contencios administrativ a cererii în anulare, sarcina probațiunii este pusă pe seama pîrîtului, acestea vor fi obligate să se dezincrimineze, să demonstreze lipsa culpei și să probeze că nu au adus atingere nici unei norme din Codul deontologic al avocatului.

Instanța de apel invocată că prin comparație, nici un avocat, inclusiv din rândul membrilor Comisiei de licențiere, nu va accepta situația în care o persoană va fi inculpată, în mod abstract, de încălcarea Codului penal, fără ca în învinuirea adusă să fie descrise cu precizie care sunt faptele infracționale și care este exact infracțiunea, pretinsă a fi comisă.

Instanța de apel a reținut prevederile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 1260-XV din 19 iulie 2002 în care este stipulat că sînt scutite de efectuarea stagiului profesional și de examenul de calificare persoanele care dețin titlul de doctor, precum și cele care au cel puțin 10 ani vechime în muncă în funcția de judecător sau procuror dacă, în termen de 6 luni după demisia din funcțiile respective, au solicitat eliberarea licenței pentru exercitarea profesiei de avocat. De aceleași drepturi și în aceleași condiții beneficiază și persoanele care, după demisia din funcția de judecător și procuror, au continuat să activeze în domeniul dreptului. Este notoriu faptul că, atît magistrații, cît și procurorii se conduc în activitatea lor și în viața cotidiană de lege, și de normele deontologice, aprobate aparte pentru fiecare din aceste profesii. Astfel, judecătorii au obligația să respecte Codul de etică și de conduită profesională al judecătorului, aprobat prin Hotărîrea Adunării Generale a Judecătorilor nr. 8 din 11 septembrie 2015, iar procurorii se ghidează de Codul de etică al procurorilor, aprobat prin Hotărîrea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016. Este pe înțelesul tuturor faptul că codurile de etică au, în principiu, un obiectiv și un scop comun, chiar dacă acestea conțin prevederi specifice fiecărei profesii. La fel, este evident faptul că la soluționarea cererii de demisie onorabilă a judecătorului sau a procurorului se ține cont de respectarea normelor de conduită deontologică.

Instanța de apel a relatat că excepție de la această regulă ar putea fi doar faptul în care, după demisia onorabilă, organul legal competent, cum ar fi Consiliul Superior al Magistraturii sau Consiliul Superior al Procurorilor a revenit la propria decizie de acceptare a demisiei onorabile și a revizuit-o, eliberând, din alte motive, persoana din funcție. O altă abordare a acestei probleme de drept, în viziunea instanței de apel, ar conduce la concluzii absurde, potrivit cu care un judecător sau un procuror care respectă propriul Cod de conduită și de etică profesională, avînd o

reputație ireproșabilă, ar fi, în același timp, o persoană al cărui comportament sau activitate a fost sau este incompatibilă cu normele Codului deontologic al avocatului.

Instanța de apel a respins ca nefondate alegațiile apelantei-pârâte referitor la faptul că Vasile Gherasimenco nu se bucură de reputație ireproșabilă, că comportamentul lui ar fi incompatibil cu normele Codului deontologic al avocatului, că dânsul nu și-ar fi executat corespunzător atribuțiile de serviciu pentru ce a fost sancționat disciplinar și atenționat repetat, că s-a aflat în vizorul Centrului Național Integritate la informația Serviciului de Informații și Securitate, care au sesizat Procuratura Anticorupție, prin hotărârea nr. 954 din 13 mai 2016 a Colegiului de calificare a Consiliului Superior al Procurorilor i-a fost aplicat calificativul "neatestat", iar potrivit publicațiilor din presă nu și-ar fi exercitat corespunzător atribuțiile în o cauză penală în care a fost sancționat judecătorul care a judecat această cauză, că a ascuns informații cu privire la averea sa.

Instanța de apel a constatat că toate argumentele invocate de către apelanta-pârâtă Uniunea Avocaților, sunt vădit lipsite de suport juridic, sub toate aspectele au fost examinate de prima instanță, prin urmare instanța de apel le apreciază ca fiind inconsistente și fără raționament valabil circumstanțelor speței.

La fel instanța de apel a reținut că contrar prevederilor art. 118, 121 Cod de procedură civilă, apelanta-pârâtă în fața instanței de fond, nu a adus careva probe în susținerea opozițiilor la acțiune și prin urmare instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței și a admis acțiunea depusă de Vasile Gherasimenco. În plus, este important de remarcat faptul că apelanta-pârâta Uniunea Avocaților, utilizând calea de atac nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată.

Instanța de apel consideră că concluziile primei instanțe sunt întemeiate și legale, în concordanță cu prevederile art.239 Cod de procedură civilă, hotărârea urmează a fi menținută cu respingerea cererii de apel, ca fiind neîntemeiată.

La 10 septembrie 2018, Uniunea Avocaților din Republica Moldova, reprezentată de avocatul Gheorghe Vlas, a declarat recurs împotriva deciziei din 26 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a cererii de chemare în judecată.

În motivarea cererii de recurs, recurenta Uniunea Avocaților din Republica Moldova a indicat că hotărârea instanței de fond și decizia instanței de apel sunt ilegale, emise cu încălcarea esențială și aplicarea eronată normelor de drept material și procedural fiind aplicată o lege care nu trebuia aplicată.

Recurenta Uniunea Avocaților din Republica Moldova consideră că la soluționarea speței instanța de judecată a interpretat eronat prevederile legale, ori, aprecierea dată de Comisia de Licențiere, ce ține de reputația ireproșabilă, nu poate constitui obiect de apreciere a instanței, deoarece conform pct.28 alin.(2) din Statutul profesiei de avocat, toate cazurile de admitere în profesie cu scutire de examen, în condițiile Legii, sunt soluționate individual de Comisia de Licențiere - astfel, instanța nu este în drept de a se substitui Comisiei respective pentru a da apreciere unor noțiuni, aprecierea căreia este de competența exclusivă a acestei comisii.

Recurenta Uniunea Avocaților din Republica Moldova a menționat că instanța

de apel a omis să se expună asupra alegației din apel cu referire la substituirea de către instanța de judecată a comisiei în aprecieri, precum și depășirea de către aceasta a limitelor împuternicirilor.

Recurenta Uniunea Avocaților din Republica Moldova consideră că instanța de judecată, în speță, nu numai că a substituit comisia în aprecieri, dar și-a permis prin sintagma din dispozitiv cu „obligarea Comisiei de licențiere a profesiei de avocat a Uniunii avocaților din Republica Moldova să emită hotărârea de admitere a lui Vasile Gherasimenco în profesia de avocat”, și-a depășit atribuțiile acordate prin lege, obligând un organ colectiv să emită o hotărâre.

Recurenta Uniunea Avocaților din Republica Moldova a invocat prevederile art. 34 a legii cu privire la avocatură care prevede că organele de autoadministrare ale avocaților sunt organizate și funcționează în baza principiului autonomiei, în limitele competenței legale hotărârile fiind adoptate prin vot deschis. Deliberările și votul constituind secret profesional.

Recurenta Uniunea Avocaților din Republica Moldova a menționat că Curtea Constituțională în Hotărârea privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din Legea cu privire la avocatură nr.1260 din 19 iulie 2002 nr. 18 din 03 iulie 2018 a subliniat că instanțele de contencios administrativ trebuie să manifeste deferentă față de decizia Comisiei de licențiere. Ele nu trebuie să se angajeze de novo într-o altă motivare, într-o motivare proprie. Ele nu trebuie să se substituie Comisiei de licențiere.

Recurenta Uniunea Avocaților din Republica Moldova a invocat că reclamantul trebuie să demonstreze că hotărârea Comisiei de licențiere este nerezonabilă, că aceasta nu este sprijinită de niciun motiv care ar putea reprezenta, în vreun fel, o dovadă a rezultatului. O hotărâre a Comisiei de licențiere ar fi nerezonabilă dacă ar fi irațională în mod vădit sau dacă ar fi contrară motivelor care stau la baza ei. O hotărâre a Comisiei de licențiere ar fi nerezonabilă pentru că ar fi atât de eronată, încât manifestarea deferentei de către instanțele de contencios administrativ nu ar putea justifica menținerea ei. Hotărârea Comisiei de licențiere ar fi nerezonabilă doar dacă nu ar exista o linie de analiză logică care să conducă instanța de contencios administrativ la concluzia menținerii acelei soluții.

Recurenta Uniunea Avocaților din Republica Moldova consideră că obligarea Comisiei de licențiere a profesiei de avocat a Uniunii avocaților din Republica Moldova să emită hotărârea de admitere a lui Vasile Gherasimenco în profesia de avocat, a periclitat vădit principiul autonomiei, a depășit competența materială prin încălcarea prevederilor art. 25 alin. (1) lit. b) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

Recurenta Uniunea Avocaților din Republica Moldova a indicat că deși norma citată prevede aplicarea de instanță doar a unei soluții în privința actului contestat, instanța de fond, prin hotărârea sa din 13 martie 2018, a dispus cumulativ atât anularea pct.1.1 al hotărârii Comisiei de licențiere a profesiei de avocat a Uniunii avocaților din Republica Moldova din 24 februarie 2017, în partea respingerii cererii lui Vasile Gherasimenco de admitere în profesia de avocat în temeiul art. 10 alin. (3) lit. e), cât și obligarea unui organ colegial să adopte un act, care să conțină o soluție prestabilită de instanță.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă,

recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

După cum denotă materialele cauzei, copia deciziei motivate din 26 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost expediată participanților la proces la data de 17 august 2018, prin scrisoarea de expediere numărul 8608 (f. d. 177), însă dovada recepționării acesteia la materialele cauzei, lipsește.

În aceste circumstanțe, instanța de recurs precizează că recursul, a fost declarat de către Uniunea Avocaților din Republica Moldova, reprezentată de avocatul Gheorghe Vlas la data de 10 septembrie 2018, cu respectarea termenului prevăzut la art. 434 Cod de procedură civilă.

La 15 octombrie 2018 în adresa intimatului Vasile Gherasimenco a fost expediată copia recursului declarat de Uniunea Avocaților din Republica Moldova, reprezentată de avocatul Gheorghe Vlas, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Intimatul Vasile Gherasimenco nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit la cererea de recurs declarat de Uniunea Avocaților din Republica Moldova, reprezentată de avocatul Gheorghe Vlas.

Examinând temeiurile recursului declarat de Uniunea Avocaților din Republica Moldova, reprezentată de avocatul Gheorghe Vlas raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Uniunea Avocaților din Republica Moldova, reprezentată de avocatul Gheorghe Vlas, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat de Uniunea Avocaților din Republica Moldova, reprezentată de avocatul Gheorghe Vlas, se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul, exercitat conform secțiunii a II-a, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute la art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel.

Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii, sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii, doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor, stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens CtEDO, în jurisprudența sa, a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare, depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective. Trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile, care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei hotărâre din 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1-1¹) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Încheierea privind inadmisibilitatea recursului se plasează pe pagina web a Curții Supreme de Justiție la data emiterii și se transmite tuturor participanților la proces și reprezentanților acestora.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de Uniunea Avocaților din Republica Moldova, reprezentată de avocatul Gheorghe Vlas, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Uniunea Avocaților din Republica Moldova, reprezentată de avocatul Gheorghe Vlas, împotriva deciziei din 26 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vasile Gherasimenco împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chisca-Doneva

Nina Vascan